

Aan:

Vaste Commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport
T.a.v. de griffier
Mevrouw H. Krijger
Postbus 20018
2500 EA Den Haag
cie.vws@tweedekamer.nl

Dhr. P.J. Banis **inlichtingen**
070 - 3765945 **telefoon**
p.banis@caop.nl **e-mail**
B6115.03/U/12 **briefnummer**
23 januari 2019 **datum**

Onderwerp:

Position paper CAOP t.b.v. rondetafelgesprek 28 januari 2019

Geachte leden,

De zorg- en welzijn sector kampt met grote tekorten die een serieuze bedreiging vormen voor de kwaliteit en betaalbaarheid van het stelsel. Bovendien verlaten (te) veel professionals de sector om elders hun heil te zoeken of zich als zelfstandige (ZZP'er) weer in te laten huren. Onvrede over werkdruk, regelgeving, administratieve lasten en beloning zijn daarvan veelal de oorzaak. Daarnaast zijn veel werknemers de recente bezuinigingen in de zorg nog niet vergeten. De gevolgen voor werkgevers zijn enorm: steeds minder mensen tegen een hogere prijs.

Een integrale aanpak is gewenst. Breed uitgerold over de hele sector zorg én welzijn. En zowel landelijk als lokaal/regionaal. Verbinden van alle stakeholders, van aanbieders tot inkopers (gemeenten/verzekeraars) en van werkgevers tot werknemers/professionals. Om die reden ondersteunt het CAOP de huidige aanpak van de minister.

Primair ligt de focus op de regio, dicht bij het primair proces, daar waar de knelpunten het meest gevoeld worden. Regionale werkgevers (en werknemers) die met elkaar werken aan oplossingen voor de knelpunten die ze ook zelf ervaren. Zij worden daarbij ondersteund door de commissie 'Werken in de Zorg' (die monitort, best practices verzamelt, stimuleert en enthousiasmeert) en een landelijke actietafel die in beeld komt als knelpunten niet meer regionaal kunnen worden opgelost, als landelijke partijen aan zet zijn.

Het CAOP ziet parallellen met de aanpak van de tekorten in het onderwijs en andere sectoren in het publieke domein, zoals politie en defensie. Het CAOP benadrukt graag het belang van een goede coördinatie en verbinding tussen sectoren. Alleen integrale oplossingen zullen uiteindelijk bijdragen aan het verkleinen van de tekorten in werkend Nederland.

De vrijblijvendheid voorbij.

Er is geen tijd meer voor eindeloze debatten en vasthouden aan eigen belang. Zoals de gemeente Amsterdam kiest voor radicale maatregelen om het groeiende probleem op de arbeidsmarkt te lijf te gaan, moeten ook de andere stakeholders bereid zijn hun nek uit te steken en (soms) een beetje 'in te schikken'. Van werkgevers wordt gevraagd om een aanpak die niet alleen nieuwe werknemers aantrekt, maar vooral ook werknemers vasthoudt. Zolang de 'achterdeur' wagenwijd openstaat, hebben arbeidsmarktcampagnes zoals 'Ik Zorg' slechts beperkte waarde. Onderzocht moet worden waarom mensen de zorg- en welzijnssector verlaten. En aan die knelpunten moet iets worden gedaan. Niet morgen, of overmorgen, maar vandaag nog.

Dit betekent dat alle betrokken partijen de handen ineen moeten slaan en bereid moeten zijn om belangen los te laten. Dit betekent ook dat cao's niet langer als een knellend keurslijf moeten voelen, maar moeten ondersteunen. Dit betekent dat werkgevers serieus moeten investeren in medewerkers, maar daar ook financieel toe in staat moeten worden gesteld. En dit betekent dat er een visie voor de lange termijn moet komen, zodat werknemers weer gaan kiezen voor de sector zorg en welzijn.

Kortom: samenwerken is prima, als er maar knopen worden doorgehakt. De minister heeft de structuur daarvoor neergelegd. Nu de sturing en de 'actie' nog.

Met vriendelijke groet,

Patrick Banis
directeur